

CHCI PŘIVÉZT COPPERFIELDA,

ŘÍKÁ PROFESIONÁLNÍ KOUZELNÍK JIŘÍ HADAŠ

MODERNÍ MAGII SE VĚNUJE PĚTADVACET LET, TÉMĚŘ POLOVINU SVÉHO ŽIVOTA. NEŽ SE ALE JIŘÍ HADAŠ Z UHERSKÉHO HRADIŠTĚ ZAŘADIL MEZI ELITNÍ ILUZIONISTY, ZAŽIL I PÁR PROPADÁKŮ.

autor: Marek Tvrdouh

foto: archiv Jiřího Hadaše, Martin Štecher

JIŘÍ
HADAŠ

Patří k české kouzelnické špičce. Pochází z kouzelnické rodiny, první triky začal zkoušet už v pěti letech, samozřejmě s tatínkem. Ten pro Jiřího Hadaše a jeho bratra v osmdesátých letech vymyslel velkou rodinnou kouzelnickou show.

„Měli jsme na jevišti velkou papírovou bednu, brácha do ní vlezl a my jsme bednu probodávali kordy. Jenže právě během probodávání se ta krabice prostě rozpadla. A brácha tam seděl před plným sálem, mezi meči, v rozpadlé krabici, sám na pódiu a zoufale třepal nohama. V osmdesátkách holt byl problém sehnat kvalitní krabici, která by vydržela víc vystoupení,“ vzpomíná Jiří Hadaš. „Diváci se smáli, byli jsme v sedmé nebo osmé třídě, vzali to jako srandu. Horší by to bylo teď,“ dodává.

A stává se to i teď?

Sem tam. Nemělo by to tak být, měli bychom být stoprocentní, ale i kouzelník je jenom člověk. Jedno takové

selhání bylo poměrně drsné. Máme jednu iluzi, při které moje asistentka před zraky diváků vlezle do bedny. Já pak tu bednu rozpůlím plechem, do horní a do spodní části bedny dám dřevěný váleček, vysunu bednu trochu do boku a začnu ji zase skládat zpátky. Efekt spočívá v tom, že v závěrečné části má asistentka ze dvou okének zamávat divákům a ukázat, že je pořád ještě v bedně. Úplně na závěr má z té bedny vyjít, navíc v úplně jiných šatech, než ve kterých do bedny vstupovala. Mívá to obrovský úspěch. Jednou nám to ale nevyšlo, to horní okénko jsem otevřel předčasně. Zrovna ve chvíli, kdy se asistentka převlékala, takže z okénka na diváky mířila její prsa.

Co se s tím dá dělat?

Nic. Divákům jsem tehdy spontánně řekl, že to mají jako bonus. Od té doby je asistentka s převlékáním v bedně tak rychlá, až se mně někdy zdá, že je převlečená dřív, než tu iluzi začneme předvádět.

Představuji si vás, jak sedíte na vystoupení nějakého kolegy. Čím se dá okouzlit kouzelník?

Čímkoliv. Já jsem takový vděčný typ. Dokážu se na kouzelníka dívat dvojnásobně. Jako divák. Obvyčejný, nekritický divák, který se chce pobavit. A pak očima kouzelníka, který přemýšlí, jak by třeba méně zkušenému kolegovi na pódiu poradil. Když kouzelník předvede krásné kouzlo, určitě mě okouzlí.

A mimo obor?

Aktuálně mi úplně učarovala umělá inteligence, to je mazec.

Dá se s ní nějak pracovat i v iluzi?

Určitě v marketingu. A myslím, že i jinak. Teď třeba zkouším, jestli umělá inteligence vymyslí nějaký zajímavý scénář pro vystoupení. Nebo když například potřebuji zjistit historii nějakého kouzla. Zadám, a je lepší než Google!

Kouzlení je činnost. A kouzelnictví je obor, chápu to správně?

Může být.

A je to řemeslo?

Když se tím živíme, je to řemeslo!

Může to řemeslo dělat každý?

Když si někdo vybere mikromagii, něco jako kouzlení od stolu, kdy se

Z vánočního tour „Kouzelné Vánoce“

mu lidé z bezprostřední blízkosti dívají pod ruce, musí hodně trénovat. Opravu dnes a denně, aby dokázal divákům předvést vše tak, že nepochopí podstatu a uvidí jen to kouzlo samotné. Když si ale vybere jevištní magii, bude tomu intenzivně věnovat rok, dva, tři. Pak už může jen oprášovat, inovovat. Já dělám iluze. Podstata iluze je v tom, že můžu nechat něco zmizet, můžu něco probodnout, přeříznout nebo vyvolat úžas z toho, že se něco objeví. Iluzi je sice spousta, ale zároveň je jednoduché najít je třeba na internetu. Proto je pro nás nejtěžší vymyslet té iluzi image. Je to mnohem složitější než se ji naučit.

Kouzelníka si spojují s něčím poetickým, s pohádkovou postavou. Přitom se bavíme o kouzlení jako o řemeslu.

To je pro mě divné. A to jsem si ještě přečetl, že jsou lidé, kteří kouzla vymýšlejí a prodávají je kouzelníkům. Kouzelník si kupuje kouzla a dělá byznys. Jak vám to zní?

No a zase jsme u toho, že když si koupím jakékoliv kouzlo, musím vymyslet, jak ho předvedu, jakou mu dám image. Já si nekoupím kouzlo hotové, v podobě, ve které ho předvedu. Jo, jde to, ale kdyby to tak bylo, dělají všichni všechna kouzla stejně. A to by asi nikoho nebavilo. I proto je to byznys. Velikánský byznys. Firmy, které prodávají kouzla, jsou po celém světě. Kouzla si kupuje i David Copperfield. Koupí si nějaké kouzlo s výsadním právem, že to kouzlo třeba pět let nesmí dělat nikdo jiný. On s ním objede celý svět, natočí ho

pro televizi a po pěti letech to kouzlo může dělat kdokoliv.

Jste kouzelník a kupujete si kouzla, nevadí vám to?

Nevadí. Vůbec. Kdybych chtěl vymyslet nějaké velké kouzlo, budu nad tím neskutečně dlouho sedět. A stejně ho nevymyslím, nebo ne tak dobře. O to víc mě baví vymýšlet, jak to koupené kouzlo předvedu. Já jsem navíc kouzelník, kterého baví předvádět stará kouzla v novém hávu. Skoro každou svoji show zahajuji klasickým trháním novin. Mladí kouzelníci se ušklíbají, říkají cosi o nudě, ale já vím, že to nuda není. Kamkoliv přijdu, okamžitě tím získám pozornost diváků. Nikdo nechápe, jak je možné, že roztrhané noviny jsou zase celé. Lidé začnou tleskat a já získávám i pozornost

ostatních, kteří do té doby netušili, že se něco děje. To je typické třeba na plesech nebo na podobných akcích.

Taky nechápu, jak je možné, že jsou ty noviny zase celé.

To je magie!

Vy u kolegů poznáte podstatu všech jejích kouzel?

Poznám principy těch starších. Ale u kouzel s nejnovější technologií už nemám šanci.

Poznáváte kouzla, nebo triky?

S tím jako kouzelníci bojujeme celý život. Jo, jsou to triky, ale nechceme říkat, že jsme trikaři. Kouzelníci, to je mnohem hezčí.

Když se představujete někomu, kdo vás nezná, a řeknete, že jste kouzelník, co se děje?

No při představování se to moc nestává, ale když se mě někdo zeptá, čím se živím, to je teprve sranda.

Když řeknu, že jsem kouzelník, následuje většinou výbuch smíchu. Pak chce dotyčný vidět nějaké kouzlo, a to já už úplně nemusím, protože jsem třeba někde, kde se chci jen bavit. Jenže jakmile vytáhnou jedno kouzlo, chtějí další a další a já už zase pracuji. První reakce je ale většinou smích.

Ne rozpaky?

Do rozpaků jsem dostal jen paní na živnostenském úřadu, když jsem si tam v roce 1999 šel zapsat kouzelnickou živnost. Říkala mně, že kouzelník neexistuje. Naštěstí myslela kouzelníka jako živnost. Nakonec jsme se domluvili na zprostředkování obchodu a služeb v oblasti kultury nebo něco takového. Později jsme se potkali a ona mně říkala, že je ráda, jak jsem úspěšný.

Jak se dá měřit úspěch kouzelníka? Jde to vůbec?

Je to hodně těžké. Někdy před dvaceti lety se v České republice pořádalo šest kouzelnických festivalů, teď zůstaly jen dva. To srovnání pak logicky kulhá. Ale jaká je úroveň jednotlivých kouzelníků, to se obecně ví.

Vy jste prezidentem Českého magického svazu, máte spoustu cen. Takže hrajete extraligu?

Troufnu si říct, že mezi tu špičku patřím. I díky tomu, že kouzlím opravdu od malička. Úspěch navíc nepřijde jen díky samotnému kouzlení. Hodně záleží i na přístupu ke klientům, jak je dokážete pobavit, zaujmout.

Quick Change momentka z vystoupení v Olomouci

Teď je spousta mladých kouzelníků, kteří se nadchnou, koupí si nějaké kouzlo a neuvěřitelnou dřinou se ho naučí. To je ale něco, co mě nebaví, to jsou kouzla pro televizní kameru, pro online kouzlení.

Vnímám správně, že pro vás je nejdůležitější přímý kontakt s publikem?

No jednoznačně! Je to i něco, co ukazuje na kouzelníkovu profesionalitu. A to ti mladí nezískají, nemají prostě tu zkušenost. Když pak budeme řešit, do jaké kategorie kouzelník patří, jestli hraje o čelo tabulky, pohybuje se v evropských pohárech, tak dost často budeme srovnávat nesrovnatelné. Pro mě jsou hodně důležité reference, spokojenost lidí.

Vy jste začínal jako učitel na prvním stupni. A docela dlouho jste se kantořinou i živil. Vznikla ta v dobrém slova smyslu závislost na publiku už tady?

Tak to nevím. Ta provázanost u mě bude spíš v tom, že svoji hubu nezavřu, mám na ni zbrojní pas. Potřebuji komunikovat a komunikovat. Stejně komunikativní jsem byl i v kantořině. Proto jsem nikdy neměl problémy třeba s rodiči dětí na třídních schůzkách, kde jsme to brali tak, že jsme všichni součástí jednoho kolektivu. Tam jsem ani kouzlit nepotřeboval, tam stačilo, když jsem tu pusu nezavřel.

Pomáhá vám kantorská zkušenost při kouzlení?

Jsem národnář, učil jsem na prvním stupni a dvě třetiny mých vystoupení jsou určeny dětem. Takže dvanáctiletá kantorská zkušenost je k nezaplacení. Víím, jak ty děti přemýšlejí, odhadnu, jak budou reagovat.

Když jste se rozhodl opustit učení, neměl jste obavu, že se kouzlením neživíte?

Já ne, moji rodiče ano. Ptali se, jestli víím, kolik stojí sociální a zdravotní pojištění, měli spoustu divných otázek. Já jsem ale věděl, že když budu mít tři nebo čtyři vystoupení za měsíc, vydělám s jistotou tolik, kolik jsem bral jako učitel. Více než obava o výdělek tam u mě byla otázka, co budu dělat s volným časem. Protože většína vystoupení je během víkendu, tak co s tím zbytkem? Pak jsem zjistil, že

se musím taky věnovat marketingu a další věc, přibyla vystoupení i během týdne. No a teď jsem rád za každou volnou chvíli.

Druhá obava provázející podobná rozhodnutí. Když něco dělám jako koníček, hodně mě to baví. A když se z koníčku stane práce?

Baví mě to pořád stejně. Je ale pravda, že v té nejvypjatější sezoně, a to je u nás období plesů a karnevalů plus červen, bývám hodně vyřízený. Můj styl je postavený na tom, že chci lidi vtáhnout do děje, což je náročné na energii. Takže ano, baví mě to pořád stejně, ale víc a víc mě to vyčerpává. Zároveň je to takový cyklus, protože ti diváci mně tu energii zase vracejí.

Potlesk vás nedobíjí?

Ne. Možná jen ten dětský. Děti, to je nejtěžší publikum, neumí se přetvářovat. Dospělý divák počká, až skončí kouzlo, a i když se mu to třeba nějak zvlášť nelíbí, většinou zatleská. Z takového potlesku ale spokojenost nevyčtu. Mnohem cennější jsou reakce publika během vystoupení.

Karnevaly, plesy, firemní večírky. Necítíte někdy rozpor, který mívají třeba knihkupci? Aby mohli nabízet kvalitní sbírku poezie, musí prodávat i kuchařky. Abych si mohl úžasně zakouzlit, koupit si skvělé kouzlo, musím vzít firemní večírek.

Jo, cítím. Někdy to tak mám. Někdy prostě něco vezmu jako byznys a ne-

souzním s tím klientem. Ale i když se tam třeba necítím příjemně, stejně odvedu stoprocentní práci. Jen ten vnitřní pocit je dost nepříjemný. Stává se to, i když začne někdo naříkat, že by mé vystoupení moc chtěl, ale nemá na ně peníze a já se nechám ukecat. Od začátku se mně tam nechce a pak se v duchu mlátím do hlavy. Ten profesionální výkon ale odvedu i tak.

V Uherském Hradišti pořádáte Magic fest, festival moderní magie. Hodně mě zaujalo, když během festivalu kdosi ležel 24 hodin na hřebících ve výloze obchodu nebo se vyprošťoval z hořícího lana. Ale možná ještě víc se mi líbí, že je to setkání profesionálních a amatérských kouzelníků. Je to záměr?

Jasně. V rámci toho festivalu ještě děláme soutěž, kterou chceme ty amatéry motivovat, ať se i oni ukáží před porotou. A vím, jak si váží toho, když dostanou nějaké ocenění. Totéž platí pro mladé začínající kouzelníky.

Může být ten amatér lepší než profík?

Samozřejmě. Mladí mají často motivaci, jsou trpěliví a dokáží se ta kouzla nadrtit. Profesionál je ale převálcuje před publikem. Něco jiného je se to kouzlo naučit a něco jiného je se to kouzlo předvést. To předvedení je nikdo přes internet nenaučí. Nikdo jim neřekne, jak přijít za divákem a říct mu, že mu teď ukážu kouzlo, nikdo je nenaučí, jak to kouzlo prezentovat.

Tak zpátky k těm profíkům. Vy máte jednu obrovskou touhu, chcete na festival do Uherského Hradiště dostat Davida Copperfielda.

No to je sen. Kdo mě zná, ví, že sice naplácám spoustu nesmyslů, ale taky že jsem si už spoustu snů splnil. To je příklad Magic festu v Uherském Hradišti. Mimochodem, na tom festivalu se mně podařilo po třiceti letech vyčarovat v Uherském Hradišti princeznu Arabelu.

Prosím?

Můj tatínek pořádá v Uherském Hradišti každý rok kouzelnické přehlídky. A nejspěšnější byla ta, na kterou přijela Jana Nagyová jako princezna Arabela. To byl rok 1984. Tam jsem si s ní povídal jako malý klučina. Ona pak emigrovala do Německa, ale já jsem ji po mnoha letech potkal na filmovém festivalu ve Zlíně. Modeloval jsem její autogramiádu, tak jsem sebral odvahu a připomněl se jí. Okamžitě si vzpomněla, že jsem to malé hadašátko, a pak už bylo docela jednoduché dostat ji na Magic fest a po třiceti letech vyčarovat v Hradišti Arabelu.

A ten Copperfield?

Tak si třeba vyčaruji i toho Copperfielda. Ale s ním je to těžké. Není problém ho oslovit. Není asi ani problém sehnat peníze a pozvat ho. Potíží je čas. On už sice nejezdí po celém světě, ale v Las Vegas má svůj hotel, kde se svojí show vystupuje 300 dnů v roce, dvakrát denně, během víkendů třikrát. Ale i tak je to pro mě pořád velká výzva, vážně ho sem chci dostat. A když ne, tak mi třeba

Vánoční. Foto: Martina Zapletalová

aspoň natočí zdravici. I to by mě částečně uspokojilo.

Vím o vás, že máte moc rád tento region, milujete Slovácko. Kdybyste žil v Praze...

...ne; to ne! Nežil bych! V tom mám jasno. Já jsem hradištský patriot a jsem na Hradišti hrdý. Mně se to město líbí, máme to tady krásné. Lidi se většinou znají, je tu moc fajn.

Tak ještě jednou. Kdybyste žil v Praze, co by se pro vás profesně změnilo?

Několikrát jsem takovou nabídku dostal. Dávaly mně ji agentury, které mě chtěly zastupovat. Přestěhuj se

do Prahy, budeš mít víc práce, seženeme ti víc kšeftů. Já to ale mám jinak. Rád přijedu na měsíc, na dva, udělám velkou šňůru, ale pak se vždycky vrátím do Hradiště. Nebydl bych v Praze, fakt ne.

Jste kouzelník. Co byste milovanému Hradišti vykouzlil?

No ty bláho! Já nevím. Bije se ve mně moc myšlenek. Možná ani tak nevykouzlil jako spíš nechal zmizet. Určitě bych nechal zmizet větší množství aut. Nebo vykouzlil víc parkovacích ploch, pak by ale zase ubylo zeleně. Všichni by chtěli víc parkovacích míst a když je někdo postaví, nadávají, proč není víc zeleně. A všichni by zároveň chtěli víc zeleně a když se něco zazele-

ná, zase nadávají, proč tam raději nejsou parkovací místa. Tam toho moc nevykouzlím. V principu mně v Uherském Hradišti fakt nic nechybí. Takže asi čarovat nebudeme.

Vy se hodně angažujete v charitativních projektech. Jak moc je to pro vás důležité?

To se vracíme k těm vystoupením, která někdy vezmu, i když se nesčítám s klientem. Často ta vystoupení беру, abych mohl dělat charitu. Je to pro mě důležité, ale jsem už mnohem víc opatrný. Dřív jsem párkrát naletěl, dělal jsem zdarma projekty, ze kterých měl největší byznys ten, kdo je pořádá. Teď už nejvíc podporuji osvědčené projekty, kde vím, že ty peníze opravdu pomáhají.

Třebová Korunka Luhačovice, Kapka naděje a Pomozte dětem.

Do důchodu máte relativně daleko, co ještě profesně vidíte před sebou?

To zrovna s novou manažerkou řeším. Příští rok budu mít padesát a nemám už úplně tendenci v padesáti letech tancovat s Kouzelným karnevalem na Mňam mňam Bobík a Hlava, ramena, kolena, palce. Chci to všechno směřovat na originální kouzelnickou show pro děti i pro dospělé. Zrovna jsem v kontaktu s jedním francouzským kouzelníkem a chci od něj koupit autorská práva na jedno úžasné kouzelnické divadelní představení pro děti a pro rodiny. A stavím i novou kouzelnickou show pro dospělé. Chtěl bych se vrátit víc k tomu kouzelnictví a být víc kouzelník než dětský bavič. Dokážu si i představit, že budu dál dělat svůj Kouzelný karneval, přijedu tam jako Jirka sirka, prostě tak, jak mě děti znají. Udělám si tam své kouzelnické vystoupení, ale to tancování, soutěžení a další věci už nechám na svém týmu, na animátorkách.

Kdyby se ze dne na den objevil Rumburak a zakázal vám kouzlit?

Tak bych šel zpátky do školství. Chudáci děti! Ne, mě by to učení bavilo. Jen ty papíry kolem, to fakt nedávám. Do školství bych se nejspíš vrátit dokázal, ale kromě papírů by pro mě asi bylo těžké nastavit si zase jiný životní rytmus. Takže bych možná raději nechal zmizet Rumburaka, abych mohl dál kouzlit.

JIŘÍ HADAŠ

- Narodil se v roce 1974.
- Profesionální kariéru začínal jako učitel na základní škole.
- Je profesionálním kouzelníkem, prezidentem Českého magického svazu a šéfredaktorem časopisu Moderní magie.
- Opakovaně získal první místa na Mistrovství České republiky v moderní magii a medaile a ocenění na evropských kouzelnických kongresech.
- Žije v Uherském Hradišti, kde také organizuje Magic fest, festival moderní magie.

DUDRTOOLS

Radost z řezání

DUDRTOOLS s.r.o. / Sazovice 267 / 736 01 Sazovice, Česká republika

- **přední světový výrobce pilových pásů**
- **dodavatel s individuálním přístupem k zákazníkovi**
- **důvěryhodný a spravedlivý zaměstnavatel**
- **společensky odpovědná firma**

vývoj · výroba · poradenství · servis · rozvoj